

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/176/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218204269
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2218204269.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanej: E. C., nar. XX.X.XXXX, adresa A. V., H. XXX/X, o zaplatenie 3.037,49 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 14Csp/121/2018-91 zo dňa 1.2.2019, v spojení s opravným uznesením zo dňa 22.8.2019, č. k. 14Csp/121/2018-138 - v zamietajúcej časti a v časti o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, v spojení s opravným uznesením v napadnutej zamietajúcej časti a v časti o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie pripustil, aby do konania namiesto pôvodného žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155 so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava vstúpila obchodná spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154 so sídlom Mýtna 48, Bratislava, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.362,28 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.362,28 Eur od 5.12.2015 až do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku súd žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 10,96%. Opravným uznesením súd prvej inštancie rozhodol tak, že: opravil výrok IV. rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 1.2.2019, č. k. 14Csp/121/2018-91 a to tak, že sa opravuje celé znenie výroku z nesprávneho znenia „IV. Žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 10,96%.“ na správne znenie „IV. Žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 55,54%.“; výrok IV. rozhodnutia po oprave teda znie: „IV. Žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 55,54%.“ . Ostatné časti rozhodnutia zo dňa 1.2.2019, č. k. 14Csp/121/2018-91 ostávajú bez zmeny.

2. Rozhodnutie vo veci samej súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 5 a 9, § 565, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2 písm. c), f), j), k), § 11 ods. 1 písm. a) až d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, o trovách rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 a § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) a o opravnom uznesení podľa § 224 CSP.

3. Vecne súd argumentoval tým, že: „Dňa 17.12.2014 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere. Zmluvu tvorí len vopred pripravené formulované tlačivo, v ktorom sú uvedené osobné údaje žalovanej; v čl. III. Druh úveru bezúčelový spotrebiteľský

úver, celková výška úveru 3000 eur, celková čiastka 5335,8 eur, celkové náklady spotrebiteľa 2335,8 eur, priemerná hodnota RPMN 18,56%, splátka 86,93 eur, počet splátok 60, prvá splátka 20.01.2015, ďalšie splátky splatné vždy 20.dňa v mesiaci, termín konečnej splatnosti 12/2019, RPMN 28,7%; ročná úroková sadzba 28,7%, doba trvania zmluvy do splatenia všetkých záväzkov klienta. Poistenie schopnosti splácať splátky pôžičky žalovaná nežiadala. Splatnosť jednotlivých splátok v zmluve uvedená nie je. Nižšie v zmluve je uvedené vyhlásenie klienta o tom, že pred podpisom zmluvy sa oboznámil so zmluvnými podmienkami (čl. VII. bod 2), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, súhlasí s nimi, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Z prehľadu splátok a úhrad je zrejmé, že za obdobie od 30.12.2014 do 19.04.2016 žalovaná zaplatila na splátkach 637,72 eur. Listom zo dňa 28.09.2015 spoločnosť Consumer Finance Holding žalovanej poslala predžalobnú upomienku, v ktorom uviedla, že k tomuto dňu evidujú nedoplatok na splátkach vo výške 192,02 eur, ktorý žiadala uhradiť bezodkladne na účet vedený vo VÚB, a.s., s tým, že ak do 05.11.2015 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 07/2015, bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Doručenku žalobca nepredložil. Listom zo dňa 29.11.2015, bola vyhlásená okamžitá splatnosť dlžných splátok jednorázovo, a to vo výške 3075,5 eur, z toho na istine 3055,09 eur. Potvrdenie o doručení žalobcu súdu nepredložil. Listom zo dňa 19.12.2018 spoločnosť Všeobecná úverová banka a.s., žalovanej oznámila postúpenie pohľadávky na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., ku dňu 17.12.2018. Vyššie uvedenú písomnosť žalovanej doručovala na adresu trvalého bydliska žalovanej, ktorá bola aj adresou, uvedenou žalovanou pri uzatváraní zmluvy.“.

4. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že: „Pokiaľ ide o obligatórnu náležitosť, ktorá je uvedená pod § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, túto nie je možné nahradiť určením počtu splátok. Počet splátok (okrem iných náležitostí) je totiž ďalšou obligatórnou náležitosťou zmluvy, ktorá je uvedená pod písm. k/. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k/, kde sa uvádza aj počet splátok. Obe tieto náležitosti teda nie je možné stotožniť a iný výklad než ten, že termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo, neprichádza do úvahy. Nepochybne tento údaj v predmetnej zmluve chýba. V zmluve však chýba aj ďalšia obligatórna náležitosť, ktorá je zakotvená pod písm. k/ vyššie citovaného zákonného ustanovenia, v zmysle ktorého v zmluve musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje, ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Je potrebné zdôrazniť, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je totiž ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka záväzkovo právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Uvedený právny záver o nutnosti rozlíšenia spomínaných splátok vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Trnave 9Co 401/2012 zo dňa 6.augusta 2013. Takisto v zmluve chýba údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. V zmluve, v jej hlavičke je síce uvedená adresa žalobcu, nikde však nie je uvedené, že táto adresa je adresou, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ani v úverových podmienkach nie je nikde uvedené, že adresa žalobcu alebo adresa predajcu je tou, na ktorej má spotrebiteľ právo uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Táto náležitosť tak v zmluve chýba. Absencia týchto obligatórných náležitostí v predmetnej zmluve, a to prípadne aj len jednej z nich, spôsobuje dôsledok uvedený v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. spočívajúci v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vyplýva z toho, že žalobca by mal právo na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru a nemá právo žiadať úroky z úveru, prípadne iné sankcie. Súd zistil, že žalovaná čerpala pôžičku v sume 3000 eur, pričom na splátkach uhradila sumu vo výške 637,72 eur. Vzhľadom na túto skutočnosť, ako aj na vyššie uvedené je žaloba dôvodná v časti neuhradenej úverovej istiny vo výške 2362,28 eur. Súd preto priznal žalobcovi len plnenie, ktoré žalobca poskytol žalovanej, znížené o tieto uhradené splátky, čo v danom prípade predstavuje 2362,28 eur, a v prevyšujúcej časti žalobu v súlade s ustanovením § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 písm. a), b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s ustanovením § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka zamietol. Pri úrokoch z omeškania súd dospel k záveru, že uplatnené úroky vo výške 5,05 % ročne nepresahujú zákonom dovolený úrok z omeškania, keďže k prvému dňu omeškania bol v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne, zvýšená o 0,05 % ako určuje ECB. Žalobca tak má popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05%, súd mu ich priznal v takejto výške a to počnúc od 05.12.2017, a to v zmysle návrhu žalobcu a so zistením, že k tomuto dňu žalovaný bol v omeškaní s plnením dlhu. Preto súd v tejto časti rozhodol tak, ako je vo výrokovej časti rozsudku.“.

5. Podľa prvoinštančného súdu tiež: „...v súlade s ustanovením § 9 odsek 2 písmeno j) zákona o spotrebiteľských úveroch, je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V danej veci však zmluva síce obsahovala údaj o RPMN, avšak v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa. Ročná percentuálna miera nákladov, ktorá má byť obligatórnou náležitosťou spotrebiteľskej úverovej zmluvy, predstavuje celkové náklady spotrebiteľa na úver (t.j. všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru) vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Údaj o RPMN má slúžiť spotrebiteľovi na porovnávanie úverov alebo pôžičiek s rovnakou dobou splatnosti a s rovnakou výškou spotrebiteľského úveru a vybrať si cenovo najvýhodnejší úver s čo najnižšou RPMN. V danej veci však nesprávne uvedený údaj o RPMN v úverovej zmluve, spotrebiteľovi neumožňuje porovnať túto výšku RPMN s obdobnými úvermi, poskytovanými inými, či už bankovými alebo nebankovými subjektmi. Údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa spôsobuje, že daný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. d) z. o spotrebiteľských úveroch). Zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle ustanovenia §9 ods. 2 písm. j) Zák. č. 129/2010 Z. z., neobsahuje ani všetky predpoklady, použité na výpočet tejto RPMN. Spôsob výpočtu RPMN je uvedený v prílohe č. 2 citovaného zákona, pričom podkladom pre výpočet RPMN je číslo posledného čerpania, výška čerpania, interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každého nasledujúceho čerpania, číslo poslednej splátky alebo platby poplatkov, výška splátky alebo platby poplatkov a interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky alebo platby poplatkov. Súd má za to, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarcia jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a aj preto je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“. Ak nebolo priznané právo v žalovanej výške, nevznikol žalobcovi ani nárok na zaplatenie úroku z omeškania z tejto sumy a preto súd žalobu zamietol aj v časti požadovaného úroku z omeškania z prevyšujúcej sumy. Z uvedených dôvodov rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.“.

6. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. O nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Žalobca ako úspešnejšia strana v spore, má nárok na náhradu trov konania vo výške 55,54%, a to podľa pomeru úspechu v spore (77,77% : 22,23%). V súlade s § 262 ods. 1 CSP súd rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania, o ich výške podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie, výlučne v jeho zamietajúcej časti, podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť tak, že zaviazá žalovanú zaplatiť mu istinu 675,21 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 675,21 Eur od 5.12.2015 do zaplatenia, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. Argumentoval tým, že právny názor súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu: a) nerozloženia úverových splátok na jej jednotlivé zložky, t.j. splátku istiny, úrokov a poplatkov b); neuvedenia termínu konečnej splatnosti; c) nesprávne uvedenej RPMN; a d) neuvedenia všetkých predpokladov pre výpočet RPMN; nie je správny a je v rozpore s čl. 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom a zároveň aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, ktorým sú slovenské súdy viazané. Predmetný rozsudok ako case-

law Súdneho dvora Európskej únie predstavuje primárny prameň európskeho práva v kategórii právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie, ktoré podľa článku 7 odsek 2 druhá veta Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Vyššie uvedený rozsudok Súdneho dvora EU je tak právne záväzný aj pre všeobecné súdy SR. Súd prvej inštancie bol povinný prihliadať pri svojom rozhodovaní prednostne na tento rozsudok keďže má prednosť pred zákonom o spotrebiteľských úveroch. Neaplikovaním týchto základných princípov úniijného práva dospel súd 1.inštancie k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia. a.s. c/a Klára Bíróová by totiž členské štáty nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica 2008/48/ ES neupravuje. Podľa jej článku 10 ods. 2 písm. i) v spojení s písm. h) zmluva o úvere na dobu určitú nemusí v čase jej uzatvorenia obsahovať presné určenie, aká časť splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť na bežné úroky a poplatky. Rozloženie splátok v členení na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Neexistuje racionálny dôvod, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť už v hlavných zmluvných dojednaniach zložitejšia ako napr. zmluva o úvere uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Súdny dvor Európskej únie v prejudiciálnom konaní C-42/2015 začatom na návrh Okresného súdu Dunajská Streda rozsudkom zo dňa 9.11.2016, rozhodol aj o práve členského štátu vnútroštátnou úpravou rozširovať obligatórne náležitosti úverovej zmluvy nad rámec Smernice 2008/48/ES ako aj jeho právo zákonom sankcionovať absenciu niektorej z náležitostí úverovej zmluvy tak, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Ustanovenie článku 10 ods. 2 písm. u) Smernice 2008/48/ES sa nemá vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Na základe vyššie uvedeného sa má článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s Článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) Zákona č. 258/2001 Z. z. <. o spotrebiteľských úveroch (súčasný § 9 ods. 2 písm. k) z. č. 129/2010 <. Z. z.) je v rozpore so Smernicou 2008/48/ES. t.j. záväzným prameňom práva. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 možno vyvodiť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Právny predchodca žalobcu neporušil žiadne povinnosti, preto mu vznikol nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru. Žalobca podporne odkázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 12Co/284/2017 <., rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 15Co/225/2017 <., ako aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 16Co/105/2017 a uznesenie NS SR pod sp. zn. 3Cdo/146/2017 <. zo dňa 22.2.2018.

8. K uvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru odvolateľ uviedol, že splnenie vyššie uvedenej zákonnej požiadavky uvedením mesiac + rok ukončenia úverového vzťahu ako bolo v posudzovanom prípade „12/2019“ je dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s platnými právnymi predpismi. Týmto odkazuje na vyhlášku MF SR Č. 620/2007 <. Z. z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa Čl. 6. bod 6.1.. 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy stranami dohodnutá k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej mesačnej splátky 20. dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy. Úverová zmluva bola uzavretá dňa 17.12.2014, splatnosť prvej úverovej splátky tak nastala 20.1.2015, konečná splatnosť úveru a doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere pri počte 60 mesačných splátok by tak za riadneho plnenia nastala dňa 20.12.2019. Z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je preukázané dojednanie termínov splatnosti úverových splátok a to v Čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy. Žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich mu z úverovej zmluvy. Termín konečnej splatnosti úveru uvedený ako 12/2019 bez akýchkoľvek pochybností aj právne nevzdelanému priemernému spotrebiteľovi poskytuje relevantnú informáciu o tom, že úver bude musieť splácať do decembra 2019. V spojení s dojednaním splatnosti splátok k 20. dňu v mesiaci je termín konečnej splatnosti úveru stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií. Za daných okolností sa má článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala

splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

9. K nesprávne uvedenej RPMN žalobca uviedol, že , že jej výška bola vypočítaná podľa záväzného vzorca podľa prílohy č. 2 k zákona č. 129/2010 Z. z. ročnou percentuálnou mierou nákladov sa rozumejú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Nakoľko jedinú odplatu úveru predstavuje zmluvne dojednaný úrok vo výške 28,70% ročne, čo predstavuje celkový náklad spotrebiteľa spojený so spotrebiteľským úverom, logicky je tak RPMN zhodná s výškou úrokovej sadzby.

10. Napokon podľa žalobcu právny názor súdu prvej inštancie, že v úverovej zmluve nie je sú uvedené všetky predpoklady pre výpočet RPMN je nesprávny. Z rozhodnutia súdu nie je možné zistiť, ktoré konkrétne parametre pre výpočet RPMN v zmluve chýbajú a pre absenciu ktorých parametrov má byť úver postihnutý prísnu sankciou bezúročnosti. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tomto smere neurčité a celkom nepreskúmateľné. Nezodpovedá požiadavkám riadneho presvedčivého súdneho rozhodnutia podľa § 220 ods. 2 CSP. RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve boli použité celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, ktoré predstavujú len zmluvne dojednaný úrok, výška úroku, ako aj výška celkových nákladov spojených s úverom, výška úverovej splátky, frekvencia splátok, počet splátok, výška úveru. Všetky tieto parametre vstupujúce do celkového výpočtu RPMN sú v zmluve riadne uvedené v jej základných náležitostiach.

11. Žalobca tiež namietal, že chybou v písaní súd prvej inštancie vo výroku nesprávne uviedol, že mu vznikol nárok na náhradu trov konania len v rozsahu 10,96%, pričom v odôvodnení vypočítal jeho čistý úspech v rozsahu 55,54%. Pre prípad, že odvolací súd sa nestotožní s odvolacími dôvodmi a napadnuté rozhodnutie potvrdí ako vecne správne, navrhuje, aby opravil výrok o trovách konania tak, že mu prináleží voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,54%.

12. Žalovaná odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadrila.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP <.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP <.), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP <.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP <.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP <.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP <.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP <.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP <.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP <.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP <.) a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP <.), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP. <.

14. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu výslovne ohraničenom len uplatnenou odvolacou argumentáciou bolo posúdiť, či bolo dôvodným čiastočne zamietnuť žalobu žalobcu ako postupníka, z dôvodu, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nerozloženia úverových splátok na jej jednotlivé zložky, t.j. splátku istiny, úrokov a poplatkov, neuvedenia termínu konečnej splatnosti, nesprávne uvedenej RPMN a neuvedenia všetkých predpokladov pre výpočet RPMN, t.j. pre porušenie § 9 ods. 2 písm. f), j) k), s následkami podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch...

15. Súd prvej inštancie pritom čiastočné zamietnutie žaloby postavil okrem žalobcom namietaného tiež na tom, že predmetný úver sa í pre chýbajúcu náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. (uvedenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť) stal podľa § 11 ods. 1 cit. zákona bezúročný a bez poplatkov.

16. Podľa § 380 odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. (ods. 1) Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. (ods. 2)

17. Odvolateľ v odvolacích dôvodoch vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli zakladať odvolacie dôvody podľa § 365 CSP, odvolací súd v rámci prieskumu prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd tak môže prihliadať len na tie dôvody, ktoré vyplývajú z podaného odvolania a v odvolacom konaní zároveň vyšli najavo. Výnimkou sú len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, ktoré v danom prípade zistené neboli.

18. Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie, s poukazom na konštatované v predchádzajúcom odseku, odvolací súd poukazuje na primárnu zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (cit. § 380 ods. 1 CSP). V tejto súvislosti je preto potrebné konštatovať, že (hmotno-právne) odvolacie dôvody (zrejme z dôvodu predkladania väčšieho množstva typových podaní žalobcom na súdy), nekorešponujú so všetkými právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie o zamietnutí žaloby.

19. Žalobca odvoláciu argumentáciu založil výlučne len na tom, že nesúhlasí so záverom súdu, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu: a) nerozloženia úverových splátok na jej jednotlivé zložky, t.j. splátku istiny, úrokov a poplatkov b); neuvedenia termínu konečnej splatnosti; c) nesprávne uvedenej RPMN; a d) neuvedenia všetkých predpokladov pre výpočet RPMN.

20. V odvolaní žalobcu ale niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) vo vzťahu k posúdeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre chýbajúcu náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. uvedenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. V danom prípade zostalo nesporným, že žalobkyňa zaplatila právnomu predchodcovi žalobcu - veriteľovi z poskytnutej sumy 3.000,- Eur, sumu 637,72 Eur, čo pri bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, predstavuje povinnosť žalovanej vrátiť žalobcovi skutočne už len priznanú pohľadávku napadnutým rozsudkom v sume 2.362,68 Eur.

21. Ak potom argumentácia súdu prvej inštancie vo vzťahu k absencii náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c) a jej následkov nie je odvolaním žalobcu napadnutá a odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvoinštančné rozhodnutie na základe iných, než odvolateľom v odvolaní vznesených námietok, vychádzajúc z čl. 17 Základných princípov CSP, ktorý zakotvuje princíp hospodárnosti konania a procesnej ekonomie, ako jeden z kľúčových ústavnoprávnych princípov, zásadne sa vzťahujúci na celé konanie od jeho začatia po právoplatné skončenie veci, odvolací súd ďalej nepovažuje za hospodárne zaoberať sa odvolacou argumentáciou žalobcu založenou len na namietaní niektorých z viacerých hmotnoprávných dôvodov zamietnutia žaloby, ktorý ostatný dôvod (odvolaním nenapadnutý) bol tak vylúčený z odvolacieho prieskumu a preto platí. Nič na to nemení ani skutočnosť, že v danom prípade ide len o jeden z viacerých dôvodov. To znamená, že aj keby bola odvolateľova argumentácia úspešná, nič to nemení na platnosti odvolaním nenamietaného dôvodu čiastočného zamietnutia žaloby (posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre chýbajúcu náležitosť zmluvy, konkrétne uvedenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť).

22. V dôsledku uvedeného bolo potom nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, bez potreby zaoberania sa namietaným, ako vecne správny, včítane výroku o náhrade trov konania v znení opravného uznesenia, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

23. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčíslila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

25. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyšiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

26. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovanej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

27. Odvolací súd potom hoci úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, s odkazom tiež na obdobný záver NS SR v rozhodnutí z 26. 10. 2016 sp. zn. 6 Cdo 544/2015.

28. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).